

Homero Karibekoa

JOANNES JAUREGI

«[...] itsasoaren orrialdeak
irakasle absente batek irekita utzitako liburu bat dira».

Derek Walcott, *Another Life*

«Derek Walcott Karibearen bihotz lirikoa zen, zabala eta sakona, bere uhartearen itsasertzak bustitzen zituen itsasoa bezala. Bisitan joana natzaio etxera, eta inbidia eman didate haren bakartze apartak eta itsasoarekiko loturak. Bere arrano-habia kokorrean sartu, eta mundua aparte uzten zuen; idazten aritzen zen, eta uretatik tontortzen ziren harkaitzak eta itsas muino ikonikoak pintatzen zituen, itsaso egonezin haren erdian bere bakartasun bete bikoiztuz bezala». Hitz ederrok idatzi zituen Wole Soyinka nigeriar idazleak 2017ko martxoan, Derek Walcott zendu berrian, eta nago asmatu zuela adierazten ezinezkoa dela Walcotten begirada poetikoa Karibeko itsaso-lurretatik bereiztea. Nahiz eta urteen korritzean haren idazlanak mundu zabalean leitu diren, eta bera ere hainbatetan aldatu zen atzerrira, Derek Walcotten poesiak beti jo izan zuen jaioterriko paisaietara eta giroetara, Karibearen itsasoko zein lehorreko eremuetara, eta iruditeria hori guztia bere zeruertz poetiko propioan jokatu zuen.

Derek Anton Walcott 1930eko urtarrilaren 23an jaio zen, Mendebaldeko Indietako Santa Luzia uhartean. Antzerkigintzan eta pinturan ere jardun zen gaztetandik, baina poeta izatea zuen ezaugarri printzipala. Hamalau urte zituela publikatu zuen lehen poema, Santa Luziako egunkari batean, eta, geroago, hogeitau urte bete gabea zela, *25 Poems* [25 poema] izeneko bilduma bat autoeditatu zuen. Harrezkeroztik, Walcott etorri handiko idazlea izan zen, eta berrogeita hamar urtetik gorako ibilbidea ondu zuen. 1992an, Literaturako Nobel saria irabazi zuen, eta ia hil arte jardun zen lanean.

Walcotten poesia bi ibilgu nagusitan sardetzen da: badu, bateko, Antilletarako joera atergabe bat, uharte-giro horretatik hartzen baititu hala paisaia naturalen iruditeria nola gai poetikoak ere, hots, Karibeko historia, hango kolonialismoaren ondorenak, karibetar jende askotarikoaren biziera. Besteko, Walcottek ezin saihestuzkoa du Mendebaldeko literatura klasikorako bulkada ere, zeina poesiaren mamian islatzen baitzaio

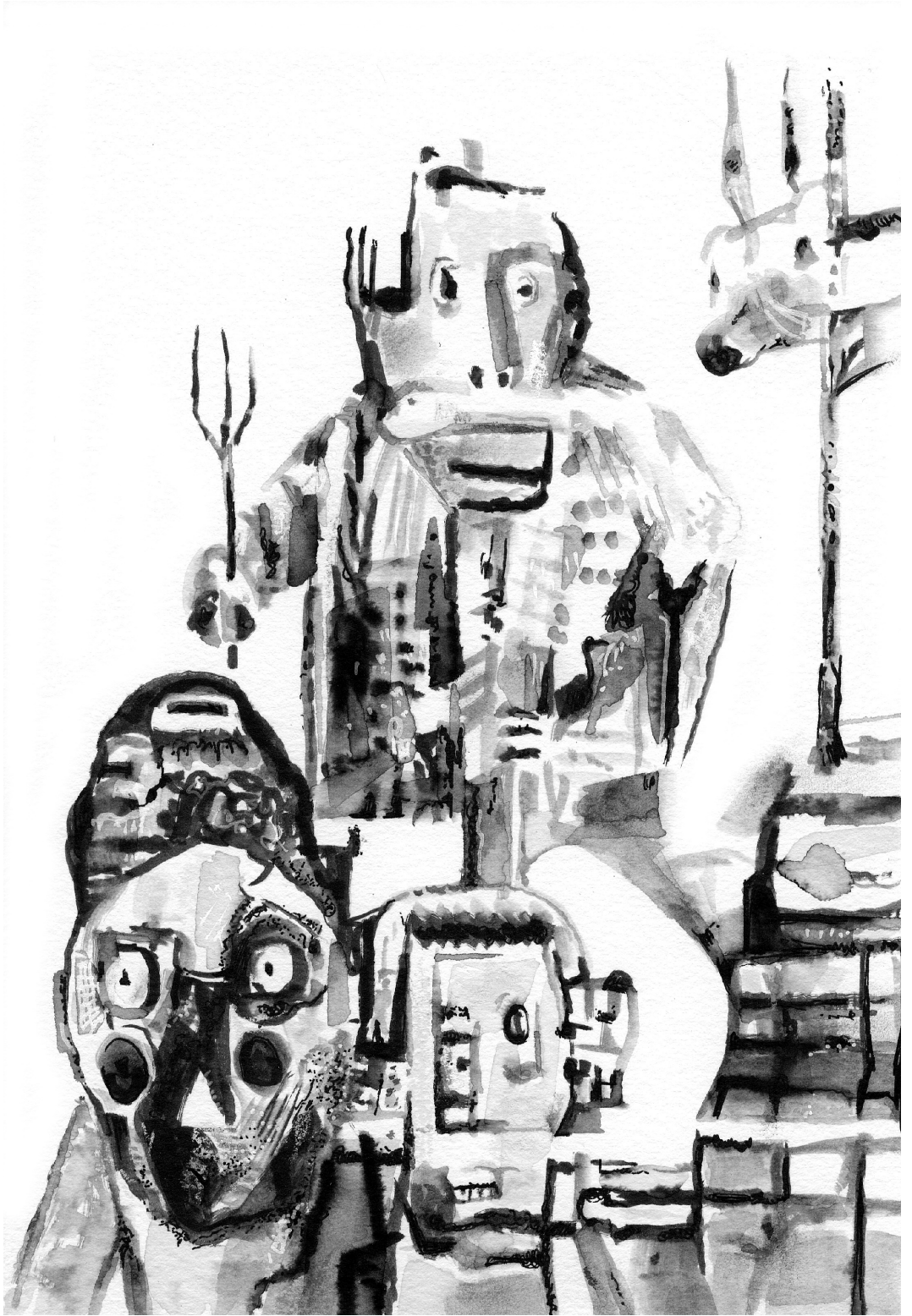
forman bezala; sarri aipatzen ditu Europako humanismoaren erreferenteak, eta tradizio horren oihartzunak ugariak dira Walcotten literatura-moduetan ere. Halatan, Homeroren gisako erreferenteak Karibeko andre-gizonen destinoarekin matizatzen dira. Walcotten Akiles ez da Mediterraneoaren altzoan borrokatzen den heroi greziarra, baizik eta Antilletako uretan nekatzen den karibetar arrantzalea. Mendebaldearen argikontra, kolonialismotik eta mestizajetik adarkatzen diren gaiak bestelako ertz ugari azaleratzen zaizkie.

Estilo trinkoa du Walcotten poesiak. Sintaxi soila erabiltzen du, itxura batean, bai elipsiak eta hiperbatonak ere ugari, eta bertso-lerroak zangalatrauz eta etenez ebaikitze joera dauka. Robert Gravesek berak esan zuenez, Walcotten hizkuntza-senak bere garaiko idazle gehienek baino hobeto entenditzen zuen «[ingeles-]hizkuntzaren barne-magia». Walcotten ingelesa, halarik ere, metropolitik urruti dago, kreolerazko hitzek eta Karibe aldeko formulazio eta adierazpideek blaitzen dute-eta, bai eta hango landareen, animalien, jakien izenek ere. Errealitate horixe adierazten baitu, azken finean.

Haren lanen artetik, *Omeros* liburua jotzen da Walcotten poesiaren gailurtzat; hain zuzen, aurrean dira hogeita hamar urte plazaratu zela. Homeroren *Iliada* berrinterpretatzen duen poema epiko luze bat da, Danteren *terza rima* goratzen duten hiru

lerroko ahapalditan emana. Poemaren zazpi liburuetan barrena, Troiako gerra kontatzen da, baina Karibean girotuta, arrantzaleen arteko gatazka bat balitz bezala. Arrunt gorai-patua izan da poema, besteak beste, luzera epiko horretan hartzen duen sakoneragatik, «Karibeko esperientziaren alde ia guztiak» jasotzen dituelakoan. *Another Life* [Beste bizitza bat] liburua ere aipatzeko modukoa du Walcottet. 1972an argitaratu zuen, autobiografia poetiko gisa, eta, *Omeros* bezala, poema epiko luzearen forman emana dago. Lan horren «eskala ozeanikoa» ere laudatua izan zen oso; adjektibo ezin aproposagoa da hori, hain zuzen, ikusita zeinen presentzia bizia duen itsasoak Walcotten obra osoan. Karga sinboliko handiko irudi unibertsala da itsasoa, dudarik gabe, baina Walcottenean bere aiurri poetikoaren araberrako ñabardura bat ere hartzen du, ozeanoa Mendebaldearekiko (eta munduarekiko) zubi eta harresi den heinean.

Antologia txiki eta nahiko apetatsu honetako olerki gehienetan ere itsasoa da irudi nagusia. Gehienak Walcotten gaztetako zenbait sortatetik aterak dira: 1962ko *In a Green Night* [Gau berde batean], 1965eko *The Castaway and Other Poems* [Naufragoa eta beste poema batzuk] eta 1976ko *Sea Grapes* [Itsas mahatsak] poema-liburuetatik, besteak beste. Beste antologia batean ere agertzen dira horietako gehienak, 1986. urteko *Collected Poems, 1948-1984* sortan [Poema bilduak, 1948-1984].



Prelude

I, with legs crossed along the daylight, watch
The variegated fists of clouds that gather over
The uncouth features of this, my prone island.

Meanwhile the steamers which divide horizons prove
Us lost;
Found only
In tourist booklets, behind ardent binoculars;
Found in the blue reflection of eyes
That have known cities and think us here happy.

Time creeps over the patient who are too long patient,
So I, who have made one choice,
Discover that my boyhood has gone over.

And my life, too early of course for the profound cigarette,
The turned doorhandle, the knife turning
In the bowels of the hours, must not be made public
Until I have learnt to suffer
In accurate iambs.

I go, of course, through all the isolated acts,
Make a holiday of situations,
Straighten my tie and fix important jaws,
And note the living images
Of flesh that saunter through the eye.

Until from all I turn to think how,
In the middle of the journey through my life,
O how I came upon you, my
Reluctant leopard of the slow eyes.

Preludio

Ni, zangoak eguzkipean trabeskaturik, begira nago
Nola metatzen diren laino-ukabil nabartuok
Ene uharte ahuspeztu honen hazpegi lakarretan.

Bizkitartean, zerumugak partitzen dituzten baporeek
Galduak garela erakusten digute;
Aurkituak
Turisten eskuorrietan bakarrik, prismatiko sutsuen atzean;
Aurkituak urdin islatzen diren begietan
Zeinek ezagutu baitituzte hiriak eta hemen zorionsu uste baikaituzte.

Denbora ezarian datorkie esperoa gehiegi luzatzen dutenei,
Eta nik, hautu bat egin baitut,
Jakin dut aienatu zaidala umezaroa.

Eta nire bizitza, goizegi denez noski zigarreta sakonerako,
Eskutoki jiraturako, aiztoa orduen hesteetan
Jiratzeko, ez dago zertan jendaurreratu
Harik eta bertso janbiko zorrotzetan sufritzen
Ikasten dudana arte.

Erreparasatzen ditut noski agerraldi bakartu guztiak,
Egoerak opor egiten ditut,
Gorbata artezten dut eta inportante-matrailezurra jartzen,
Eta ikusten dut haragizko imajina
Biziok pasieran doazela begian barrena.

Noizbait apartera noan arte, pentsatzera nola,
Nire bizitza zeharkatzen duen bidaiaren erdian,
Oi, nola aurkitu zintudan zeu, ene
Lehoinabar uzkur eta begi-geldoa.

Islands

For Margaret

Merely to name them is the prose
Of diarists, to make you a name
For readers who like travellers praise
Their beds and beaches as the same;
But islands can only exist
If we have loved in them. I seek,
As climate seeks its style, to write
Verse crisp as sand, clear as sunlight,
Cold as the curled wave, ordinary
As a tumbler on island water;
Yet, like a diarist, thereafter
I savour their salt-haunted rooms
(Your body stirring the creased sea
Of crumpled sheets), whose mirrors lose
Our huddled, sleeping images,
Like words which love had hoped to use
Erased with the surf's pages.

So, like a diarist in sand,
I mark the peace with which you graced
Particular islands, descending
A narrow stair to light the lamps
Against the night surf's noises, shielding
A leaping mantle with one hand,
Or simply scaling fish for supper,
Onions, jack-fish, bread, red snapper;
And on each kiss the harsh sea-taste,
And how by moonlight you were made
To study most the surf's unyielding
Patience though it seems a waste.

Uharteak

Margaret-i

Horiek izendatzea beste asmorik ez du
Diaristen prosak, zuri ospea ematea
Irakurleen artean, bidaztiekin bezala aintzatzen baitituzte
Beren oheak eta plaiak, gauza bera direlakoan;
Baina uharteak ez dira existitzen
Bertan maitatu gabeak bagara. Saiatzen naiz,
Klimak estiloa saiatzen duen antzera, bertsoa ebakitzen
Hondarra bezain karraskari, eguzkipea bezain argi,
Olatu kizkurra bezain hotz, edalontzia
Uharte-uretan bezain arrunt;
Baina, diaristak bezala, harrezkeroztik
Gatzak sorgindutako gelak dastatzen ditut
(Zure gorputzak nola harrotzen duen
maindire birrinduen itsaso izurtua), non ispiluetatik joanak diren
Gure imajina lokartu, bil-bil eginak,
Amoreak erabili espero zituen izenak bezalakoak,
Marearen orrietan ezabatuak.

Eta, diarista bat hondarretan bezala,
Ohartu naiz zer bakerekin edertu dituzun
Zenbait uharte, eskailera estu batean
Behera, lanparak argitzera
Marea gautarraren hotsen kontra, esku batekin
Mantu dantzari bat ezkutatu,
Edo sinpleki afaritarako arraina zurituz,
Tipulak, txitxarroa, ogia, lutiano gorria;
Eta musu bakoitzean itsasoaren gustu lakarra,
Eta nola sortu zinen ilargitean
Areago estudiantze aldera marearen pazientzia
Etsigaitza, alfer-lana dirudien arren.

The Castaway

The starved eye devours the seascape for the morsel
Of a sail.

The horizon threads it infinitely.

Action breeds frenzy. I lie,
Sailing the ribbed shadow of a palm,
Afraid lest my own footprints multiply.

Blowing sand, thin as smoke,
Bored, shifts its dunes.
The surf tires of its castles like a child.

The salt green vine with yellow trumpet-flower,
A net, inches across nothing.
Nothing: the rage with which the sandfly's head is filled.

Pleasures of an old man:
Morning: contemplative evacuation, considering
The dried leaf, nature's plan.

In the sun, the dog's feces
Crusts, whitens like coral.
We end in earth, from earth began.
In our own entrails, genesis.

If I listen I can hear the polyp build,
The silence thwanged by two waves of the sea.
Cracking a sea-louse, I make thunder split.

Godlike, annihilating godhead, art
And self, I abandon
Dead metaphors: almond's leaf-like heart,

Naufragoa

Begi gosetuak itsas bistak galkatzen ditu
Bela-mokadu baten bila.

Zerumugak infinituki ehuntzen du.

Ekitea, frenesiaren hazi. Hemen natza,
Palmondo-itzalaren saihetsetan nabigatuz,
Ez dadin, ni beldur, nire pausorik ugal.

Hondar haizatuak, kea bezain mehe,
Asperturik, dunak mudatzen ditu.
Marea nazkatu da bere gazteluez, haur bat bezala.

Aihen-belarren gatz berdekara eta txilintxa-lore horia,
Sarea, pittinka, ezerezean aurrera.
Ezereza: hondar-eguzkiaren kaskoa betetzen dion amorrua.

Agurearen plazerak:
Goiza: kontenplazioan libratzea, kontsideratuz
Hosto sikatua, naturaren plana.

Eguzkitan, zakurraren gorotza
Zarakartuz doa, korala bezala zurituz.
Lurrean azkentzen gara, lurretik gara sortzen.
Geure erraietan, genesia.

Adia zorroztu, eta polipoaren eraketa entzuten dut,
Itsasoko bi olatuk isiltasunaren ezkilak jo dituzte.
Itsas zorri bat kraskatu, eta trumoiaren bitan zatiarazten dut.

Jainkozko izanik, goi-goikoa, artea
Eta nia triskatuz, bazter uzten ditut
Metafora hilak: almendraren bihotz hostokara,

The ripe brain rotting like a yellow nut
Hatching
Its babel of sea-lice, sandfly, and maggot,

That green wine bottle's gospel choked with sand,
Labelled, a wrecked ship,
Clenched sea-wood nailed and white as a man's hand.

Missing the Sea

Something removed roars in the ears of this house,
Hangs its drapes windless, stuns mirrors
Till reflections lack substance.

Some sound like the gnashing of windmills ground
To a dead halt;
A deafening absence, a blow.

It hoops this valley, weighs this mountain,
Estranges gesture, pushes this pencil
Through a thick nothing now,

Freights cupboards with silence, folds sour laundry
Like the clothes of the dead left exactly
As the dead behaved by the beloved,

Incredulous, expecting occupancy.

Burmuin umoa intxaur horixka bat bezala usteltzen,
Txitatzen
Itsas zorri, hondar-euli eta harren nahaskia.

Ardo-botila berde haren ebanjelioa, hareatan itoa,
Etiketa eta guzti, barku porrokatu bat,
Itsas ohol ukabildua, iltzatua eta zurbila, gizonaren eskua nola.

Itsasoaren hutsa

Urrutiko zerbaitek orro egiten du etxe honen belarrietan,
Gortinak zintzilikatzen ditu haizerik gabe, ispiluak zurtzen
Harik eta islei substantzia falta zaien arte.

Soinuren bat, haize-erroten zirti-zarta
Jo eta bertan etetea bezalako;
Absentzia baten sorgorra, haizetea.

Haran hau inguratzen du, mendi hau pisatzen,
Keinua arrotzen, eta lapitz hau ezerez
Mardul batean barrena bultzatzen,

Armairuak isiltasunez zamatzen ditu, gobada mindua tolesten du
Hilen arropak bezala, zehatz-mehatz utziak
Hilak maiteen aldamenean portatzen ziren bezalaxe,

Ezin sinetsirik, noiz okupatuko dituzten zain.

Return to D'Ennery; Rain

Imprisoned in these wires of rain, I watch
This village stricken with a single street,
Each weathered shack leans on a wooden crutch,
Contented as a cripple with defeat.
Five years ago even poverty seemed sweet,
So azure and indifferent was this air,
So murmurous of oblivion the sea,
That any human action seemed a waste,
The place seemed born for being buried there.

The surf explodes
In scissor-birds hunting the usual fish,
The rain is muddying unpaved inland roads,
So personal grief melts in the general wish.

The hospital is quiet in the rain.
A naked boy drives pigs into the bush.
The coast shudders with every surge. The beach
Admits a beaten heron. Filth and foam.
There in a belt of emerald light, a sail
Plunges and lifts between the crests of reef,
The hills are smoking in the vaporous light,
The rain seeps slowly to the core of grief.
It could not change its sorrows and be home.

It cannot change, though you become a man
Who would exchange compassion for a drink,
Now you are brought to where manhood began
Its separation from "the wounds that make you think"
And as this rain puddles the sand, it sinks
Old sorrows in the gutter of the mind;

Where is that passionate hatred that would help
The black, the despairing, the poor, by speech alone?
The fury shakes like wet leaves in the wind,
The rain beats on a brain hardened to stone.
For there is a time in the tide of the heart, when

D'Ennery-ra bueltan; euria

Eurizko soka hauetan preso, kale bakarra
Nozitzen duen herri honi so nago,
Etxola higatu bakoitzak egurrezko makulu bat du berme,
Elbarria porrotean bezain kontentu.
Duela bost urte pobrezia berak dultzea zirudien,
Hain zen azula eta indiferentea aire hau,
Hainbeste marmartzen zuen itsasoak ahantzura
Ezen edozein giza ekintzak alfer-lana zirudien,
Tokiak bertan lurperatua izateko jaioa ematen zuen.

Mareak zapart egiten du
Betiko arrainen ehizan dabilzan artazi-txorietan,
Euria uharteko bide landugabeak lokazten ari da,
Eta norberaren dolua guztion desiran urtzen da.

Ospitalea isilik dago euripean.
Mutiko biluzi batek sasi artera daramatza txerriak,
Itsasaldi bakoitzak kosta dardaratzen du. Hondartzak
Koartza garaitu bat onartzen du. Lohia eta aparra.
Argi esmeraldazko zerrenda batean, bela bat
Arrezife-gandorrean sartu-atera dabil,
Muinoei kea darie argiaren baporetan,
Euria astiro barrentzen da nahigabearen mamian.
Ezingo lituzke saminak trukatu eta etxean egon.

Ez dauka aldatzerik, nahiz eta zu zurruta erruki truke
Hartuko lukeen gizon bat bilakatu,
Orain ekarri zaituzten lekuan hasi zen gizontasuna
«Zauri pentsarazle» horietatik bereizten
Eta euri honek, hondar-putzutuan bildu ahala, samin zaharrak
Gogoaren estolderian hondoratzen ditu;

Non da pasiozko gorroto hori, lagun luketena
Beltzek, etsituek, txiroek, mintzo hutsarekin?
Amorrua haizean piritika doa, hosto melatuen antzera,
Euriak burmuin harri bihurtu bat kolpekatzen du.
Bihotzaren itsasaldiak bai baitu garai bat non,

Arrived at its anchor of suffering, a grave
Or a bed, despairing in action, we ask,
O God, where is our home?
For no one will save
The world from itself, though he walk among men,
On such shores where the foam
Murmurs oblivion of action, who raise
No cry like herons stoned by the rain.

The passionate exiles believe it, but the heart
Is circled by sorrows, by its horror
And bitter devotion to home.

The romantic nonsense ends at the bowsprit, shearing
But never arriving beyond the reef-shore foam,
Or the rain cuts us off from Heaven's hearing.

Why blame the faith you have lost? Heaven remains
Where it is, in the hearts of these people,
In the womb of their church, though the rain's
Shroud is drawn across its steeple.
You are less than they are, for your truth
Consists of a general passion, a personal need,
Like that ribbed wreck, abandoned since your youth,
Washed over by the sour waves of greed.

The white rain draws its net along the coast,
A weak sun streaks the villages and beaches
And roads where laughing labourers come from shelter,
On heights where charcoal-burners heap their days.

Yet in you still seeps, blurring each boast
Your craft has made, obscuring words and features,
Nor have you changed from all of the known ways
To leave the mind's dark cave, the most
Accursed of God's self-pitying creatures.

Oinazearen aingurara iritsirik, hilobi
Ala ohe, ekintzan etsita, itauntzen dugun
O, Jainko, non dugu etxea?
Inork ez baitu mundua
Bere buruagandik salbatuko, nahiz gizaki artean ibili,
Itsas aparrak ekintzen ahaztura marmartzen duen
Itsasertz horietan, euriak harri egin dituen koartzen
Txilioak bezalakorik gabe.

Erbesteratu kartsuek sinesten dute, baina bihotza
Saminek inguratzen dute, haren horroreak
Eta etxearen debozio mingotsak.

Absurdo erromantikoa masprezan finitzen da, haizetan ebakitzen
Baina sekula iritsi gabe koral-itsasertzaren aparrez harago,
Euriak Zeruaren entzumenetik apartatzen gaitu bestela.

Zergatik egotzi errua galdu duzun fedeari? Zeruak han dirau,
Dagoen lekuan, jende honen bihotzean,
Haien elizaren umetokian, nahiz euriaren
Beloak kanpandorrea estali.
Haiek baino gutxiago zara, zure gaztaroa
Pasio axaleko bat baita, norberaren behar bat,
Nola hondoa jotako saihets-hezurrok, zure gaztarotik abandonatuak,
Anbizioaren olatu garratzetan bustitzen diren.

Euri zuriak sarea botatzen du itsasertz osoan,
Eguzki ilaun batek herriak eta plaiak nabartzen ditu,
Eta errepideak, non nekazariak barreka inguratzen diren babes bila,
Ikazkinek egunak metatzen dituzten gainetan.

Baina barreneraino iraitzen zaizu oraindik, zure eskulanaren
Arrandia bakoitza lausotuz, hitzak eta ezaugarriak ilunduz,
Eta gogoaren koba iluna uzteko bide ezagun guztietatik
Ez zara aldatu zu, bere buruaz
Errukitzen diren Jainkoaren kreaturretan madarikatuena.

A Map of Europe

Like Leonardo's idea
Where landscapes open on a waterdrop
Or dragons crouch in stains,
My flaking wall, in the bright air,
Maps Europe with its veins.

On its limned window ledge
A beer can's gilded rim gleams like
Evening along a Canaletto lake,
Or like that rocky hermitage
Where, in his cell of light, haggard Jerome
Prays that His kingdom come
To the far city.

The light creates its stillness.
In its ring Everything IS. A cracked coffee cup,
A broken loaf, a dented urn become
Themselves, as in Chardin,
Or in beer-bright Vermeer,
Not objects of our pity.

In it is no *lacrimae rerum*,
No art. Only the gift
To see things as they are, halved by a darkness
From which they cannot shift.

Europako mapa

Leonardori otu zitzaion bezala
Ur-tanta batek paisaiak irekitzen dituela
Edo dragoiak orbanetan kukutzen direla,
Nire pareta ezkatatuak, airearen distiran,
Europa kartografiatzen du bere zainekin.

Leiho-koxka marraztuan
Zerbeza-lata baten ertz doratuak, bere distiran,
Canalettoko aintzira bateko arrastiri bat dirudi,
Edo ermitauaren bizitoki harritsu hura
Non, bere argi-zeldan, Jeronimo zarpailtsuak
Otoitz egiten baitu Haren erresuma etor dadin
Hiri urrunera.

Argiak baretasuna dakar. Uztai horretan
Dena DA. Kafe-kikara pitzatu bat,
Ogi-xerra partitu bat, urna mailatu bat
Beren hartara antzaldatzen dira, hala nola Chardin-enean,
Edo Vermeerren garagar-dirdiran,
Ez gure errukiaren objektu.

Ez du *lacrimae rerum*-ik.
Ez arterik. Dohain bat bakarrik,
Gauzak diren-direnean ikusteko, itzuri ezinezkoa zaien
Ilundura batek erdibiturik.

Sea Grapes

That sail which leans on light,
tired of islands,
a schooner beating up the Caribbean

for home, could be Odysseus,
home-bound to the Aegean;
that father and husband's

longing, under the gnarled sour grapes,
is like the adulterer hearing Nausicaa's name
in every gull's outcry.

This brings nobody peace. The ancient war
between obsession and responsibility
will never finish, and has been the same

for the sea-wanderer or the one on shore
now wriggling on his sandals to walk home,
since Troy sighed its last flame,

and the blind giant's boulder heaved the trough
from whose groundswell the great hexameters come
to the conclusions of exhausted surf.

The classics can console. But not enough.

Itsas mahatsak

Argitan bermatzen den bela hori,
uharteez nekatua,
goleta bat Karibbean sigi-sagaka

doa etxera, Odiseo izan liteke,
Egeoa barrena etxeratu nahian;
aita eta senar hura

oroiminak jota, mahats desgisatu garratzen azpian,
adulteroak Nausicaaren izena aditzen duenean bezala
kaio guztien txilioan.

Honek ez dakar inorentzako bakerik. Gerra zahar hura,
obsesioaren eta arduraren artekoa,
ez da sekula akabatuko, eta iguala izan zaie

itsasoko alderraiari eta lehortarrari
zeina sandaliak behatzekin igurtziz baitoa orain etxera,
Troiak azken sugarra hasperendu zuenetik

eta erraldoi itsuaren arrokak uraska gainezkatu,
olatu hazi horietan hexametro apartak ekarriz
marea akituaren konklusioetara.

Klasikoak kontsolabide dira. Baina ez behar beste.

Resumen

Derek Walcott, poeta, dramaturgo y pintor (Santa Lucía, 1930-2017), es una de las figuras más conocidas y reconocidas de la poesía caribeña. Fue ganador del premio Nobel de Literatura en 1992, un año después de la publicación de una de sus obras cumbre, el poema épico *Omeros*. La poesía de Walcott establece un vínculo entre el Caribe y la tradición occidental, un vínculo en el cual la mar, imagen poética repetida a lo largo de toda su poesía, cobra especial fuerza. En esta antología, compuesta por poemas de juventud del autor, también predomina la imaginería marina.

Résumé

Derek Walcott, poète, dramaturge et peintre (Sainte-Lucie, 1930-2017), est une des figures les plus connues et reconnues de la poésie caribéenne. Lauréat du Prix Nobel de littérature en 1992, un an après avoir publié un de ses chefs-d'œuvre, le poème épique *Omeros*. La poésie de Walcott établit un lien entre tradition caribéenne et occidentale, un lien dans lequel la représentation de la mer, image poétique présente dans toute son œuvre, a une force particulière. Dans cette anthologie composée de poèmes de jeunesse de l'auteur, l'imagerie marine est très présente.

Abstract

Poet, playwright and painter Derek Walcott (Santa Lucia, 1930-2017) is one of the best known and most praised figures of Caribbean poetry. He won the Nobel Prize in Literature in 1992, one year after the publication of one of his masterpieces, the epic poem *Omeros*. Walcott's poetry unites Caribbean and western traditions in a link in which the ocean takes on particular strength; it is a poetic image that is recurrent and significant throughout his poetry. In this anthology, comprised of poems from the author's youth, ocean imagery also predominates.